

ДОБРИ ЖОТЕВ НОЩЕН ГОСТ

chitanka.info

Преместихме стадото в другата кошара. Тя беше далече от селото, но там имаше още неизядена храна за овцете.

На мръкване откъм Жеглов рид задуха горнякът. Студен и зъл, той вдигаше снежни облаци и с вой ги блъскаше в прозорчето на задимената овчарска колиба.

Седях до зачервената печка, греех премръзналите си ръце и слушах как отвън дядо с викове прибира стадото. Вятърът ту довяваше, ту отвяваше гласа му.

Залаяха кучетата. Помислих си: „Навярно иде някой овчар или пък човек от село.“ Не, кучетата не лаеха на човек, не лаеха и на добиче. Умеех, макар и не като дядо, да разпознавам, че тоя начин на лаене означава присъствие на вълци. Станах, разтревожен. В същия миг на вратата се показа старецът и още по-разтревожен, ме повика. Излязох през разлюляната от вятъра врата и тръгнах подире му. Фъртуната захвърля в лицето ми снежен прах. Фенерът в ръката на дядо се залюля и замига, готов да угасне. Отворих уста да попитам какво се е случило, но вятърът ме задави, та едвам си поех дъх. Кучетата лаеха ожесточено и се въртяха все около кошарата. Озърнах се. Ами ако вълците са близо до нас и скочат отгоре ни! Страхът ме блъсна отзад, ускорих крачки. А дядо ту вдигаше, ту сваляше фенера, като се мъчеше да види в тъмнината неканените нощни гости. Но вълци не се мяркаха. Обиколихме кошарата веднъж, дважд. На третия път старецът из един път спря:

— Я, ето де е газил бродникът!

— Нищо не виждам.

— Ето тук, тук — гледай!

Наистина върху снега личеха дири.

— Да не са кучешки?

Без да отговори, с протегнат напред фенер, дядо тръгна по следите. Те водеха до самата кошара, прекъсваха и отново се виждаха съвсем ясно върху niskия сламен покрив. Там образуваха някаква плетеница и като че се връщаха обратно. Изведнъж дядо ахна:

— Гледай, дупка в покрива! Мале мила, през нея се е намъкнал кръвникът!

Кучетата, събрани зад нас, залаяха оглушително. Объркан като никога, старецът извика:

— Варди тука, пък аз ще ида от другата страна да надникна през вратата. — И още недовършил думите си, тръгна. Останах сам. През бурята, през кучешкия лай дочувах или ми се струваше, че дочувам гласа му:

— Ох, издушил е всички овчици, натръшкал ги е, поразникът. Намъкнал се е през тая дупка, как не съм я видял.

След малко светлината на фенера се скри. Скова ме див страх: „Ами ако вълкът изскочи обратно през дупката, първо ще изяде мене!“ Застанах сред настръхналите кучета. Така беше по-безопасно. Вятърът ме халоса в гърдите и аз, без да искам, седнах в снега. След малко дядо се върна поуспокоен.

— Отворих вратичката, сине, ама вътре тихо и мирно. Овчиците стоят скупчени в единия край на кошарата. Усетили са зверя, та се притискат една в друга, кротушките!

Огледах се, свит зиморничаво, и рекох:

— Уплашил се е от кучетата, дядо!

— Тъй ще да е, изпуснал е къоравото и сега обикаля, ама няма го майстора! Я донеси вършинак, слама и няколко камъка да запушим тая пущина, че като не е влязъл веднъж, втори път ще влезе.

Върнах се към колибата, сграбих един наръч слама, но докато го донеса, вятърът развя половината и напълни устата ми със сламки. Пръстите ми се вкочаниха, докато чупех вършина и пренасях камъни.

Запушихме дупката и блъскани от подлуделия горняк, се прибрахме в колибата.

През нощта дядо става на няколко пъти и все се връщаше неспокоен:

— Не мога да разбера каква е тая работа — кучетата, а най-вече Караман, все около кошарата обикалят. Сякаш оня е вътре. Ама колко пъти вече надничах — няма, нищо няма при овчиците.

На сутринта вятърът спря. Излязохме от колибата. Удари ме в очите такава снежна белина, че неволно замижах. Успокоени от светлината и нашето присъствие, кучетата пролайваха от време на време. Старецът огледа безлюдните заснежени хълмове, помисли, помисли, па рече:

— Отваряй вратите, оня е хванал дърмите, да пуснем стадото!

— Ей сега, дядо!

Отворих най-напред дворната врата, а след това вратата на самата кошара. Зачакахме, както винаги, да се проточи изгладнялото през дългата зимна нощ стадо. Но вратата зееше тъмна и празна.

— Успали са се комай овчиците — продума старецът и започна да ги вика галено по имена: — Ваклуше, Калуше, Мъркуше, айде де!

Изскочи агне с черни копитца и влажно носле, примига срещу слънцето и се разрипа из двора. След него още едно, още две. Но майките не излизаха. Дядо се разтревожи:

— Ай да му се не види!

Отмести ме с ръка от дворната врата и тръгна да провери какво става. Но едвам тръгнал, спря — от вратата на кошарата излезе вълк! Поспря, озърна се и запристъпва предпазливо с понаведена глава и подвита опашка. Дядо се стъписа, понечи да извика, но така си и остана с отворена уста.

Неканеният гост се стрелна към вратата, където стоях, изви край мен и излязъл на ширине, полетя към хълмовете. Кучетата подире му.

Дядо като събуден от сън се затича към кошарата, аз — след него. Но свикнали със светлината на слънчевия двор, вътре не можехме да видим нищо. Пипнешком хванах ръката му. Усетих как той се вира в мрака и чувах отчаяните му проклетия:

— Всичко е издушил, разбойникът, овчица не е оставил!

Запритисках се към рамото му.

— Сине, виждаш ли нещо?

— Нищо, дядо.

— Брей, брей, изгоря ми душицата! — И завика почти през плач: — Ваклуше, къде си ми, Белуше!

Полека-лека очите ни привикнаха с тъмнината. Започнахме да виждаме овцете, натрупани в единия край живи и здрави. Старецът не вярваше на очите си. Притича и започна да опипва ту Калуша, ту Белуша, ни рана, ни драскотина! Подкарахме ги да излязат, но овцете не помръднаха. Зад гърба ни се чу топуркане. Обърнахме се и що да видим. По цялата дължина на кошарата агнетата, навирили опашчици, скачат ли, скачат. Старецът тръгна към тях — вече се виждаше добре.

— Я, дядовото, виж къде е лежал кръволокът, ето косми от кожата му.

Вгледах се, наистина тук беше лежал вълкът. По влажния под около мястото му личаха безброй агнешки стъпки. Старецът зацъка с

език:

— Гледай ти, цяла нощ е лежал, непрокопсаникът, и цяла нощ овцете са примирали от страх. Пък агнетата, нали са деца и не разбират, цяла нощ са играли около него, а той, вагабонтинът, мирувал, чудна работа!

— Дядо бе, нали запушихме дупката, откъде е влязъл?

— Брей — извика той, — вмъкнал се е през дупката снощи, преди да я запушим. Таман е влязъл вътре, нечестивецът, и ние сме започнали да затъкваме изхода му. Усетил се е в капан, уплашил се е и цяла нощ е лежал като рязан турчин. От страх целият глад му е минал. Само сгода да се измъкне е чакал, хайдукът му с хайдук!

Изведнъж дядо се разсмя и започна да изтласква към вратата замръзналите от ужас овце:

— Хайде, овчици, хайде, завалийки, излизайте. Разбойникът си отиде, само дето ви изпоплаши! Ама питате ли се какво му е било на него? Треперел е повече от вас. И как няма да трепере — влязъл, а няма откъде да излезе!

Изкарахме стадото и разхвърляхме сено. Овцете едвам-едвам дъвчеха. Агнетата скачаха на слънце и хвърляха смешни къчове.

Дядо погледна загрижен омърлушеното стадо, поусмихна се и рече:

— Виждаш ли, сине, и най-големият звяр разбере ли, че е натясно, става по-кротък от агне.

След малко кучетата дойдоха с изплезени езици и налягаха край кошарата. Вълкът беше прогонен далече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.